

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 48

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 17 ianuarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
55.	— Decret privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru.....	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 1, art. 3 teza a doua și art. 4—10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său	2—8

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind desemnarea candidatului la funcția de prim-ministru

În temeiul prevederilor art. 85 alin. (1), ale art. 100 alin. (1) și ale art. 103 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează doamna Viorica Dăncilă în calitate de candidat la funcția de prim-ministru, pentru a cere votul de încredere al Parlamentului asupra programului și listei noului Guvern, potrivit art. 103 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 17 ianuarie 2018.
Nr. 55.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 566**

din 19 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 1, art. 3 teza a doua și art. 4—10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.020/1.748/2016 al Judecătoriai Cornetu și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.248D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 1.250D/2017, nr. 1.393D/2017, nr. 1.496D/2017, nr. 1.498D/2017 și nr. 1.671D/2017, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 8.576/1.748/2016 al Judecătoriai Cornetu, ale art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și 11 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 19.706/245/2016 al Judecătoriai Iași — Secția civilă, ale art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și 11 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 7.581/320/2016/a1 al Judecătoriai Târgu Mureș — Secția civilă, ale art. 1, 3, 4, 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4)—(6), art. 8 și 10 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 3.388/328/2016 al Judecătoriai Turda, precum și ale art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și 11 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 3.552/270/2016 al Judecătoriai Onești.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.250D/2017, nr. 1.393D/2017, nr. 1.496D/2017, nr. 1.498D/2017 și nr. 1.671D/2017 la Dosarul nr. 1.248D/2017.

6. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

7. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 1.250D/2017, nr. 1.393D/2017, nr. 1.496D/2017, nr. 1.498D/2017 și nr. 1.671D/2017 la Dosarul nr. 1.248D/2017, care a fost primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită menținerea jurisprudenței Curții Constituționale, invocând Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Decizia nr. 15 din 17 ianuarie 2017 și Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017. De asemenea, cu privire la raportarea criticilor de neconstituționalitate la dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 668 din 18 mai 2011 referitor la normele interpușe în cadrul controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Sentința civilă nr. 4.007 din 18 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 6.020/1.748/2016, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București.

10. Prin Sentința civilă nr. 3.769 din 4 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 8.576/1.748/2016, **Judecătoria Cornetu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București.

11. Prin Încheierea din 3 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 19.706/245/2016, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București.

12. Prin Încheierea din 21 decembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.581/320/2016/a1, **Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București.

13. Prin Încheierea din 10 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.388/328/2016, **Judecătoria Turda a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 3, 4, 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4)—(6), art. 8 și 10 din Legea nr. 77/2016**, excepție ridicată de Societatea OTP Bank România — S.A. din București.

14. Prin Încheierea din 5 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 3.552/270/2016, **Judecătoria Onești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate**

a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și 11 din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București.

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că legea criticată încalcă art. 1 alin. (4) din Constituție, întrucât a fost nesocotită autoritatea de lucru judecat a hotărârilor judecătorești prin care au fost respinse acțiunile în constatarea caracterului abuziv al clauzelor contractuale sau prin care au fost respinse contestații la executare formulate în procedura executării silite.

16. Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) privind securitatea juridică, se arată că art. 3, 4, 6, 7, 8 din lege contravin principiului neretroactivității, exigențelor de calitate a legii, stabilității juridice și respectării drepturilor dobândite și a intereselor legitime. Se arată că modificarea/reșezarea riscurilor asumate prin contract sau chiar modificarea prețului agreed de părți nu poate avea loc printr-o ingerință a legiuitorului în economia contractului, ci doar în ipoteze excepționale de rupere a echilibrului contractual, ce trebuie cercetate pentru fiecare contract în parte de către instanța judecătorească. Tot în acest context, se arată că art. 7 din lege stabilește o procedură antinomică Codului de procedură civilă. Se apreciază că art. 8 din lege încalcă principiul securității raporturilor juridice, al legalității și al statului de drept. Se mai arată că previzibilitatea impunea menținerea acelorași efecte ale contractului de credit cu cele pe care părțile le-au prevăzut sau ar fi putut, în mod rezonabil, să le prevadă la momentul încheierii contractului; or, transformarea bunului din garanție imobiliară în mijloc de plată cu efect liberatoriu pe parcursul derulării contractului de credit, fără acordul creditorului, încalcă accesibilitatea și previzibilitatea legii, ceea ce duce la neconstituționalitatea art. 5 alin. (2) și 10 din lege.

17. Cu privire la încălcarea art. 11 și 20 din Constituție, se arată că legea criticată nu respectă principiul securității juridice și cerințele de calitate a legii astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

18. Cu privire la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, se arată că, prin reglementarea cu titlu obligatoriu a mecanismului dării în plată în cazul contractelor încheiate înainte de intrarea în vigoare a legii, legiuitorul a intervenit într-o situație juridică ale cărei efecte au fost epuizate încă de la momentul încheierii contractului de credit, drept pentru care dispozițiile art. 8 alin. (5) și art. 11 din lege sunt neconstituționale. În același sens se arată că principiul neretroactivității legii civile este încălcat atât timp cât se conferă debitorilor executați silit posibilitatea de a cere instanței constatarea ștergerii unor datorii rezultate din contracte de credit declarate scadente anticipat, cu mult înainte de intrarea în vigoare a legii. Mai mult, după darea în plată forțată a bunului imobil, creditorul trebuie să preia toate costurile de administrare, conservare, valorificare, aferente proprietății, devenind, în același timp, și garant în favoarea debitorului, în situația în care acesta a constituit garanții reale asupra imobilului sau alte sarcini, efecte inexistente la data încheierii contractului de credit. Astfel, legea nu face diferența între *facta praeterita*, *facta pendantia* și *facta futura*.

19. Cu privire la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, se arată că, în urma ștergerii creanței ipotecare prin darea în plată a bunului imobil, creditorul respectiv nu va avea dreptul de urmărire asupra celorlalte bunuri din patrimoniul debitorului, față de ceilalți creditori ipotecari sau chirografari care nu au calitatea de instituție de credit, instituție financiară nebanară sau cesionar al acestora. Se mai precizează că art. 1, art. 4 alin. (1), art. 6 alin. (1) și art. 7 alin. (4)—(6) din lege au un caracter discriminatoriu, întrucât se aplică numai consumatorilor care îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 4 din lege, iar ceilalți consumatori nu se pot bucura de beneficiile acestui act normativ.

20. Cu privire la încălcarea art. 21 alin. (1) și (3) și art. 24 din Constituție, se arată că art. 4 și 7 din lege dau dreptul debitorilor să schimbe obiectul, prețul și riscul contractului după bunul lor plac și în lipsa verificărilor prealabile privind îndeplinirea condițiilor obiective și subiective pentru aplicarea „protecției”. Se mai arată că art. 4 și art. 7 alin. (1) din lege limitează acțiunea creditorului de a contesta starea bunului dat în plată, culpa debitorului în diminuarea valorii bunului ipotecat sau starea de necesitate învederată de debitor, drept pentru care nu se respectă cerințele accesului liber la justiție.

21. Cu privire la încălcarea art. 44 și art. 136 alin. (5) din Constituție, se apreciază că, prin efectul liberatoriu, constând în ștergerea creanței reziduale a băncii formate din diferența dintre soldul creditorului la momentul plății și valoarea imobilului, dreptul de proprietate al băncii asupra acestei creanțe este iremediabil afectat, ceea ce duce la concluzia neconstituționalității art. 5 alin. (2) și art. 10 din lege. De asemenea, pentru aceleași motive, este neconstituțional și art. 8 alin. (5) din lege; se mai indică faptul că se încalcă atât dreptul de proprietate al băncii, cât și al creditorului cesionar, după caz. Se ajunge la pierderea dreptului de creanță avut împotriva împrumutatului/garanților, acesta fiind înlocuit cu un drept real asupra unui imobil care are o valoare incertă. Mai mult, se poate întâmpla ca bunul imobil să nu fie transmis în patrimoniul băncii liber de sarcini, nefiind reglementată nici măcar obligația de garantare a debitorului ce apelează la procedura dării în plată a imobilului. Se mai indică faptul că, prin efectul art. 3 din lege, banca este deposedată de un bun actual, respectiv dreptul de creanță născut în temeiul contractului de credit. Se mai susține că Legea nr. 77/2016 restrânge dreptul de proprietate privată, fără ca niciuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție să existe.

22. Cu privire la încălcarea art. 45 din Constituție, se subliniază că libertatea contractuală a părților nu presupune doar libertatea acestora de a-și asuma obligații și de a dobândi drepturi, ci și libertatea de a-și asuma riscuri ale contractului, pe care trebuie să le respecte. Libertatea economică presupune un cadru economic caracterizat prin stabilitate, în care participanții pot stabili un preț al contractului prin negociere în funcție de condițiile de pe piață. Se susține că Legea nr. 77/2016 restrânge libertatea contractuală, fără ca niciuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție să existe.

23. Cu privire la încălcarea art. 53 alin. (2) din Constituție, se apreciază că art. 3 și 4 din lege permit hazardul moral al liberării discreționare de datorie de către debitori aflați în situații economico-financiare care nu sunt excepționale. Astfel, se permite modificarea discreționară a prețului contractului de către debitor, ceea ce reprezintă un stimulente pentru ca acesta să nu își execute obligațiile de plată a datoriilor. Se mai indică faptul că legea nu urmărește un scop legitim în sensul că vizează interese pur private, și nu generale, că adoptarea acesteia nu a fost necesară, existând la îndemâna părților contractante și alte mecanisme, precum cel al impreviziunii, și că legea nu asigură un just echilibru între interesele creditorului și debitorului.

24. Cu privire la încălcarea art. 73 alin. (3) lit. m) din Constituție, se arată că legea, reglementând aspecte referitoare la proprietate, trebuia adoptată ca lege organică, și nu ordinară. Din moment ce legea criticată reglementează derogări de la Codul civil, lege organică, se subliniază că și normele derogatorii trebuiau să fie adoptate ca lege organică.

25. Cu privire la încălcarea art. 135 din Constituție, se apreciază că art. 3, art. 4 alin. (2), art. 5, art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (4)—(6), art. 8 și art. 10 aduc atingere principiilor libertății contractuale, întrucât procedura dării în plată, deși ar fi trebuit să aibă un caracter consensual, este lăsată exclusiv la opțiunea debitorului, nefiind, astfel, necesar consimțământul creditorului. Mai mult, legea în ansamblul său favorizează comportamentul

iresponsabil al consumatorilor care, la momentul încheierii contractului de credit, trebuiau să prevadă și riscurile acestuia cu privire la aprecierea/deprecierea monedei de schimb.

26. Cu privire la încălcarea art. 148 din Constituție, este invocat caracterul contrar al legii cu referire la Directiva 2014/17/UE și, în special, art. 43 alin. (1) al acesteia. Se mai arată că legea criticată este contrară Directivei 2014/17/UE, aceasta din urmă reglementând, într-un mod proporțional, adecvat și cu respectarea exigențelor principiului neretroactivității, posibilitatea stingerii obligațiilor rezultate din contractele de credit prin darea în plată a bunului imobil.

27. **Judecătoria Cornetu**, în dosarele nr. 1.248D/2017 și nr. 1.250D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

28. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.393D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

29. **Judecătoria Târgu Mureș — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.496D/2017, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

30. **Judecătoria Turda**, în Dosarul nr. 1.498D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

31. **Judecătoria Onești**, în Dosarul nr. 1.671D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

32. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

35. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Având în vedere natura criticilor de neconstituționalitate formulate, precum și faptul că, în dosarele antereferte, contractele de credit au fost încheiate sub imperiul Codului civil din 1864, Curtea va reține drept obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 1, art. 3 teza a doua și art. 4—10 din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său.

36. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 privind tratatele internaționale în domeniul drepturilor omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 73 alin. (3) privind domeniile de reglementare ale legilor organice, art. 135 privind economia,

art. 136 alin. (5) cu referire la dreptul de proprietate privată, art. 148 privind actele obligatorii ale Uniunii Europene, precum și prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

37. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională și că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii. Întrucât sesizarea Curții Constituționale a fost realizată anterior publicării Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3), (5), (6) și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 a devenit inadmisibilă, având în vedere și faptul că autorii excepției de neconstituționalitate critică exact înțelesul normelor legale care a fost exclus din cadrul constituțional. De asemenea, și excepția de neconstituționalitate privind sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din cuprinsul art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 a devenit inadmisibilă.

38. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea constată că, deși criticile formulate cu privire la acestea au o anume legătură cu cele reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, în realitate, ele vizează și o altă situație, și anume efectele notificării de dare în plată, respectiv darea în plată a bunului imobil care a ieșit deja din patrimoniul debitorului anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016. Așadar, Curtea urmează să rețină că, în această cauză, criticile de neconstituționalitate nu sunt formulate prin prisma faptului că instanța judecătorească verifică sau nu condițiile referitoare la existența impreviziunii, ci din perspectiva caracterului retroactiv și a înfrângerii dreptului de proprietate privată al băncilor, în ipoteza efectelor notificării de dare în plată a bunului ipotecat care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, nu mai este în proprietatea debitorului, astfel încât acesta nu ar mai avea posibilitatea să dea în plată acel bun; prin urmare, Curtea va analiza pe fond constituționalitatea textelor legale menționate.

39. De altfel, în acest sens, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă, drept pentru care nu a constatat neconstituționalitatea pură și simplă a prevederilor art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, ci a stabilit, în calitatea sa de garant al supremației Constituției (art. 142 din Legea fundamentală), condițiile în care dispozițiile legale antereferte se subsumează exigențelor Constituției. Or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autoarelor excepției de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normei juridice care a fost exclus din sfera cadrului constituțional, Curtea reține că, în analiza acestora, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Decizia nr. 146 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, sau Decizia nr. 843 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 16 februarie 2016, paragraful 25). Atunci când criticile de neconstituționalitate a unei norme juridice privesc un înțeles sau

înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate [a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48].

40. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 1 din lege, Curtea constată că nu contravine niciunui text constituțional invocat, acesta stabilind doar sfera de aplicare a legii supuse controlului de constituționalitate, respectiv a raporturilor juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor. Mai mult, acest text nici măcar nu stabilește obiectul legii, obiect care se conturează începând cu art. 3 din lege.

41. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 5 și 6 din lege, Curtea constată că acestea reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat. Este de observat că art. 3 teza a doua din lege a fixat regulile de drept substanțial subsumate principiului impreviziunii în contractele de credit, iar art. 5 și 6 din lege reglementează, în esență, procedura de urmat pentru aplicarea regulilor anterior menționate.

42. O critică de neconstituționalitate punctuală vizează art. 5 alin. (3) din lege, text aplicabil unei faze preprocesuale, și care prevede că „*prima zi de convocare la notarul public [pentru încheierea actului translativ de proprietate prin darea în plată a imobilului ipotecat — sn.] nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere [de la data notificării creditorului cu privire la decizia debitorului de dare în plată a imobilului ipotecat], perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia*”. O reglementare similară, sub aspectul suspendării obligațiilor de plată ale debitorului, există și în faza procesuală, respectiv atunci când creditorul contestă îndeplinirea condițiilor de admisibilitate ale dării în plată reglementate de art. 3 din lege; această reglementare se regăsește la art. 7 alin. (4) din lege.

43. Cu privire la constituționalitatea art. 11 teza întâi raportat la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din lege, Curtea s-a mai pronunțat. Prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, Curtea a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexasă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

44. În acest context, Curtea a reținut că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din lege, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de

a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecării, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexasă acesteia.

45. În acest context, Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată.

46. Din cele de mai sus, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că acestea reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă, intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013), în condițiile în care drepturile relative, distinct de aplicarea art. 53 din Constituție, cunosc limitări implicit admise rezultate atât din evoluția și confruntarea acestora în timp (cu privire la caracterul evolutiv al conceptelor constituționale, a se vedea Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012, și Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015), cât și din perspectiva titularilor lor.

47. Curtea a mai constatat că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101

din 9 februarie 2015, paragraful 24), intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit, în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale iminente.

48. În continuare, Curtea a analizat dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale; în acest sens, Curtea a reținut că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat.

49. Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea a observat că, din întreg arsenalul de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână, acesta a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât din natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cea mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silite, după caz, dacă se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea a constatat că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socio-economice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist — consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză care tranșează problema litigioasă dintre părți.

50. Curtea a reținut că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile

art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu, persoanele expuse acestui risc major apărut în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată ar fi fost depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească, în continuare, sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții, nu este de admis ca o realitate juridică formală, rezultată din contractul de credit, să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

51. Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

52. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității, ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

53. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 8 alin. (5) din lege, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49. Cu acel prilej s-a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriei izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

54. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca

atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și este sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, Decizia nr. 94 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 16 aprilie 2014, Decizia nr. 254 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iulie 2016, paragraful 18, Decizia nr. 433 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 31 august 2016, paragraful 22, sau Decizia nr. 101 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 26 aprilie 2017, paragraful 16). De altfel, în cauza anterferită, cererea de chemare în judecată, având ca obiect constatarea stingerii datoriilor rezultate din contractul de credit, întemeiată pe art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, a fost formulată în mod direct de către debitor, fără a urma procedura obligatorie a notificării.

55. Prin urmare, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă, mai întâi, etapa notificării și de-abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

56. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce formează obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

57. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de

dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează.

58. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

59. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 9 din lege, Curtea constată că acest din urmă text legal reglementează faptul că hotărârea prin care se admite sau se respinge cererea de constatare a stingerii obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și de transmitere a dreptului de proprietate către creditor este supusă apelului în termen de 7 zile de la comunicare. Or, în temeiul art. 21 alin. (3) și art. 129 din Constituție, legiuitorul este cel competent să stabilească atât căile de atac, cât și termenul în care acestea se exercită.

60. Cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 10 din lege, Curtea constată că acest text de lege reglementează momentul de la care darea în plată își produce efectele, respectiv de la data încheierii contractului translativ de proprietate sau de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive. Din nou, este un aspect de procedură, și nu unul de drept substanțial.

61. În fine, cu privire la criticile de neconstituționalitate care privesc legea în ansamblul său, Curtea, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2017, paragraful 108, a statuat că Legea nr. 77/2016 reglementează situații specifice care nu se referă la regimul general al proprietății, în sensul că vizează doar o modalitate de executare a unor obligații derivate din contractul de credit în ipoteza intervenirii impreviziunii. Chiar dacă aplicarea Legii nr. 77/2016 are drept efect un transfer de proprietate, acest lucru nu semnifică faptul că legea în sine reglementează regimul general al proprietății, sintagmă ce vizează cadrul general al proprietății în România, și nu orice transfer al dreptului de proprietate ca urmare a aplicării unor instituții de drept civil. În concordanță cu jurisprudența sa (Decizia nr. 5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992), Curtea a constatat că regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința, dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat. Regimul proprietății și al dreptului de proprietate, și încă la nivel general, reprezintă o realitate juridică care guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe. De altfel, legiuitorul a mai adoptat reglementări care au un impact asupra dreptului de proprietate prin intermediul unor legi ordinare, cum ar fi Codul de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015), care, în art. 348, reglementează confiscările dispuse potrivit legii. Prin urmare, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind legea, în ansamblul său.

62. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3), (5), (6) și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 6.020/1.748/2016 al Judecătorei Cornetu, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 8.576/1.748/2016 al Judecătorei Cornetu, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 19.706/245/2016 al Judecătorei Iași, de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 7.581/320/2016/a1 al Judecătorei Târgu Mureș — Secția civilă, de Societatea OTP Bank România — S.A. din București în Dosarul nr. 3.388/328/2016 al Judecătorei Turda, precum și de Societatea Raiffeisen Bank — S.A. din București în Dosarul nr. 3.552/270/2016 al Judecătorei Onești.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 1, art. 5, art. 6, art. 7 alin. (4), art. 8 alin. (5), art. 9 și art. 10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, excepție ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale acelorași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Cornetu, Judecătorei Iași — Secția civilă, Judecătorei Târgu Mureș — Secția civilă, Judecătorei Turda și Judecătorei Onești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

